

SERIES Hope cluster โควิดนี้ยังมีหวัง

Hope cluster โควิดนี้ยังมีหวัง ลำดับที่ 11

เรียบเรียงโดย ชัยวัฒน์ อหันตริก

ชื่อรัตนา แซ่เบ๊ อายุ 53 ปี อาชีพค้าขาย บ้านอยู่องครักษ์

เราเรียนจบมาน้อย เลยมาจบที่ค้าขาย ถ้าจะนึกว่าทำงานอะไรมาบ้างก่อนช่วงโควิด และตลอดช่วงโรคระบาด 2563-2564 นั้นทำงานมาเยอะมาก เปลี่ยนงานไปมาหลาย ๆ ที่

เมื่อต้นมีนาคม 2563 เป็นคนล้างจานในห้องอาหารแห่งหนึ่งทำได้แค่เพียง 2 สัปดาห์ ก็ถูกให้ออก วันรุ่งขึ้นไม่ต้องมาทำ เขาจะให้เด็กเสิร์ฟพลัดเวรกันมาล้างจานแทนช่วงนั้นเริ่มมี

โรคระบาด คนก็กลัวมานั่งกินข้าวในร้าน ตอนนั้นรัฐประกาศเตือน ๆ แต่ยังไม่ได้สั่งปิดนะ มีการให้เว้นระยะ ใส่หน้ากาก ล้างมือบ่อย ๆ

โชคดี 2-3 วันถัดมาได้งาน ไปทำงานที่ร้านข้าวมันไก่แถว ๆ บ้าน ได้วันละ 250 บาท ทำทุกวัน หยุดวันอาทิตย์ เป็นลูกจ้างรายวัน ร้านเปิดบ่าย 15.00-21.00 น. แต่ก็เริ่มงานตั้งแต่เที่ยง เป็นลูกมือเตรียมของขาย จนรัฐประกาศ พ.ร.ก. ฉุกเฉินเมื่อประมาณเดือนเมษายนให้ปิดเร็วขึ้น แรก ๆ ก็โดนผลกระทบเต็ม ๆ ทางร้านไม่มีลูกค้ามานั่งทานในร้าน เพราะส่วนใหญ่ลูกค้าจะมาช่วงเย็น ๆ เจ้าของร้านจ่ายค่าแรง 200 บาทเท่านั้น พร้อมอาหารนำกลับกินที่บ้าน ยอมรับว่าตอนนั้นส่งผลกระทบหนักมาก ปรกติมีโรคประจำตัวด้วย เป็นความดัน ไชมัน โรคอ้วน และโรคเก๊าท์ ทำให้ไม่สามารถทานไก่ได้ ส่วนแม่ตัวเองก็เป็นมะเร็ง ค่ายา ค่าอื่น ๆ บางทีก็ไปกู้เงิน ออโต้ร้อยละ 20 บาทมาใช้ วันไหนไม่มีดอกก็ทบวันถัดไป ในความโชคร้าย ก็ยังมีความโชคดีอยู่บ้าง

ร้านปรับเปลี่ยนเวลาเปิด-ปิด ร้าน 07.00 น. เก็บร้าน 15.00 น. ซึ่งนั่นหมายความว่าต้องมาทำงานตั้งแต่ตี 4 เลิกงาน 18.00 น. ทำให้ชีวิตประจำวันต้องปรับเปลี่ยนกันใหญ่ เพราะต้องดูแม่ ทำนุนี้ แต่ก็เพื่อเงิน พี่สาวก็มาดูแลเป็นพัก ๆ ทำมาได้ซักระยะสถานการณ์ก็เริ่มแย่ คนติดโรคโควิดกันมาก ๆ ขึ้น เนื่องจากร้านข้าวมันไก่ เจ้าของร้านเป็นคนแก่ เขาเครียด รายได้ลดลง คนก็กลัวการออกมาใช้เงิน ลำบาก เงินรายวันก็ลดเหลือ 150 บาท จึงลาออกมา ไปสมัครทำร้านก๋วยเตี๋ยว ทำทุก ๆ อย่างเลย สาเหตุที่ออกงานบ่อย ๆ เพราะร่างกายไม่ไหว เหนื่อยง่าย ยืนทั้งวันไม่ไหว ขาบวมน้ำ แต่ไม่มีใครเข้าใจ จึงต้องเปลี่ยนงานบ่อย ๆ ทำร้านก๋วยเตี๋ยวได้ 4-5 วัน ลาออกเลย เขาไม่จ่ายเงินเลย อ้างว่าโควิด ผลัดว่าจะจ่ายวันนั้น วันนี้ ยอมรับว่ากลุ่มมากหนี้สารพัดเลย

ก่อนช่วงโควิดก็ถือว่าลำบากแล้วนะ เจอช่วงโควิดยิ่งแย่ไปอีก ไปสมัคร รพ.หญิงที่บึงชี ทำได้ 2 เดือน ก็ออก เพราะทำในช่วงห้างปิดบริการ เขาต้องการคนมาก ๆ ในช่วงนั้น พอรัฐเริ่มให้ทยอยเปิด บริษัท รพ. ก็เริ่มคัดคนออก เอาแต่ผู้ชาย แถมนเดือนสุดท้ายเงินเดือนจ่ายมาไม่ครบเลยไปฟ้องศาลแรงงาน ถึงจะจ่ายครบ

หลังจากนั้น ก็ไปรับจ้างขายของที่ตลาดนัด ทุกอย่าง 20 บาท ทำได้เดือนกว่า ๆ เขาก็มาจับลิขสิทธิ์ คนขายวิ่งไปคนละทิศ คนละทาง

ตอนที่ไปรับจ้างขายของที่ตลาดนัด รู้จักอยู่ร้าน ๆ หนึ่ง เขาทำอาหารกล่องขาย ลงทุนไม่สูง เพราะปรกติเป็นคนทำอาหารเป็นอยู่แล้ว จึงไปยืมเงินพี่สาวมาลงทุนหมื่นกว่าบาท ชื่อทุกอย่างเลย (เพราะของเดิม ๆ ลองทำมันไม่ทันใจ มันใบเล็ก เช่น เต้าแก๊ส กระทะใบใหญ่ 24 นิ้ว หม้อหุงข้าวใบใหญ่ หม้อต่าง ๆ อุปกรณ์ต่าง ๆ) ขายที่ริมเขื่อน ตลาดยามเช้า เสียค่าที่ 20 บาท ขายข้าวกล่องทุก ๆ อย่าง กล่องละ 20 บาท

แรกๆ ทำพวกข้าวผัดกะเพรา ข้าวผัด ข้าวไก่ย่าง หลั ง ๓ เพิ่มบะหมี่หมูแดง ผัดไทย และ แซนวิช

วัน ๓ กำไร 500-600 บาท ไม่ได้ทำคนเดียวนะ พี่สาว แฟนของพี่สาว หลานๆ ก็มาช่วย เพราะอยู่บ้านใกล้ ๓ กัน

ช่วงโควิดรอบสองก็พอขายได้อยู่ ในตอนนั้นมันระบาดอยู่จังหวัดสมุทรสาคร ปทุมธานีก็มี แต่ไม่ใช่ย่านนี้

แต่พอโควิดรอบสามจากที่เคยขายได้วันละ 100 กล่อง กลับขายได้เพียง 30 กล่องต่อวัน เท่านั้น ขายไม่หมดก็ต้องทิ้ง บางทีก็แจกจ่ายคนแถว ๆ วัด หรือต้องขาย 3 กล่อง 50 บาท รอบสามนี้หือเลย แต่ก็พออยู่ได้ หักแล้ว เหลือ 100-200 บาท

แถมช่วงนี้ฝนฟ้าตก คนยังไม่เดิน บางวันเทศบาลก็ใช้เป็นสถานที่ตรวจโควิด หยุดขายเป็น อาทิตย์ คนยังไม่เดินอีก เพราะขายอยู่หน้าลานวัดกว้าง ๆ ไม่มีหลังคา

ทุกวันนี้อยู่ได้เพราะแม่ สงสารแม่ อยากให้แม่อยู่นาน ๆ ถ้าไม่มีแม่คงไม่รู้จะมีชีวิตอยู่อย่างไร ลำบากนะ พี่สาวก็ส่งผลกระทบเช่นกัน แฟนพี่สาวก็ถูกเลิกจ้าง ทำพวกจิวเวอร์รี่ส่งออก แต่ก็กิน เงินเก็บ มีก็ไม่มาก วันนี้กอดคอเอาตัวรอดกันไปก่อนไป อย่างน้อยก็มีอาชีพเป็นหลักแหล่ง ค้าขาย อาหารกล่องมีลูกค้า แค่วงโควิดที่เจียบเหงา อยากให้ผ่านไปไว ๆ ฝนร้ายในครั้งนี่ หากโควิด หรือ โรคระบาดหมดไปจากโลกนี้ ก็อยากใช้หนี้หมดไว ๆ มีเงินเก็บจะได้ไปรักษาแม่ มีเงินไปหาหมอ ช่วยเหลือพี่สาวบ้าง อยากได้รถพุดตุ๊กเป็นของตัวเอง จะได้ไปขายตามหน้าโรงงานเช่า ๆ หากฝน ตก รถมีหลังคาจะได้ไม่เปียกฝน หรือวิ่งหลบฝนตามชายคา

เรื่องอนาคตไม่รู้สิ ทำวันนี้ให้ดี ดีกว่า เพราะเจอเรื่องร้าย ๆ มาเยอะ ไหว้ขอพร ไหว้พระก็ขอ ทุก ๆ วันเลย หวยก็ซื้อ แต่ไม่เคยถูก บางทีก็รู้สึกเสียดาย หรือว่าไม่มีดวงตรงนี้ ค้าขายดีกว่า เพราะหลังจากนี้ก็ไม่รู้จะไปทำอะไรแล้ว เป็นลูกจ้างก็ถูกเอาเปรียบ ร่างกายก็ไม่ดี หากมีวัคซัน ก็อยากฉีดนะ กลัวติดโควิดนอนตายอยู่คนเดียว อีกอย่างตัวเองและแม่ก็มีโรคประจำตัวอยู่ เห็นในข่าวพากันติดเยอะเลย มีตายด้วย โรคนี้ชอบคนที่มิโรคประจำตัว ทุก ๆ คนป้องกันตัวเอง ตลอด ไม่อยากออกมาจากนอกบ้าน แต่ทำไงได้ละ ขอบารมีหลวงพ่ช่วยลูกทุก ๆ ครั้งก่อนออก จากบ้านมาค้าขาย ถ้าหากเปรียบเทียบกับช่วงก่อนโรคโควิดจะระบาดให้ค่าของความสุข 50% และใน ระหว่างที่ยังระบาดรอบที่สามความสุขลดลงเหลือ 20%

สัมภาษณ์เมื่อวันที่ 11 พฤษภาคม 2564